

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Mariana Kokeše, Ph.D., a JUDr. Faisala Husseiného, Ph.D., a ve věci

žalobce: **VILUKO trade s.r.o.**, IČO: 29261911
sídlem Branišovice 167, 671 77 Branišovice
zastoupený advokátem Mgr. Martinem Řandou, LL.M.
sídlem Truhlářská 13-15, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Česká obchodní inspekce, ústřední inspektorát**
sídlem Štěpánská 15, 120 00 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 11. 2020, č. j. ČOI
155905/20/O100/3000/Krč/Št,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví citovaného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí České obchodní inspekce, inspektorátu Jihomoravského a Zlínského kraje (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 24. 9. 2020, č. j. ČOI 118041/20/3000/R/N, kterým uložil žalobci dle § 9 odst. 14 písm. b) zákona č. 311/2006 Sb., o pohonných hmotách a čerpacích stanicích pohonných hmot a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pohonných hmotách), ve znění účinném do 31. 3. 2020 (dále jen „zákon o pohonných hmotách“), ve spojení s § 46 odst. 1 a § 93 a násl. zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „přestupkový zákon“) pokutu ve výši 80 000 Kč za přestupek dle § 9 odst. 1 písm. b) zákona o pohonných hmotách, kterého se měl žalobce dopustit tím, že porušil povinnost stanovenou v § 3 odst. 1 zákona o pohonných hmotách, neboť dne 8. 2. 2020 na čerpací stanici provozované žalobcem na adrese 671 77 Branišovice 167 prodával motorovou naftu (vzorek č. 38/30/20/V), která nevyhovovala ČSN EN 590+A1:2018, a to ve sledovaném ukazateli jakosti *Bod vzplanutí P. M.* (dále jen „bod vzplanutí“), kdy zjištěná hodnota činila 44,0° C, zatímco příslušnými normami specifikovanými ve výroku napadeného rozhodnutí je stanovena jako minimální hodnota tohoto ukazatele teplota 53,0° C.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

2. Ve včas podané žalobě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), splňující též ostatní podmínky řízení (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.), žalobce navrhl krajskému soudu, aby rozhodnutí žalovaného zrušil.
3. Žalobce v první řadě namítá, že žalovaný, ani správní orgán prvního stupně nesprávně posoudili otázku naplnění liberačních důvodů dle § 10 odst. 1 zákona o pohonných hmotách, kdy opatření přijatá žalobcem k zajištění dostatečné kvality pohonných hmot nesprávně vyhodnotili jako nedostatečná. Žalobce je přesvědčen, že jasně doložil, že vynaložil veškeré úsilí, které po něm bylo možno požadovat, aby porušení povinnosti dle § 3 odst. 1 zákona o pohonných hmotách zabránil.
4. Žalobci je kladeno za vinu spáchání přestupku prodeje nevyhovující motorové nafty dle § 9 odst. 1 písm. b) zákona o pohonných hmotách. Tento přestupek patří mezi přestupky ohrožovací, nikoli poruchové. Konkrétně je právně relevantním zájmem u těchto přestupků ohrožení zájmu zajistit „ochranu uživatelům vozidel tak, aby nejakostními palivy nebyly zaneseny motory vozidel a nedošlo k jejich poškození.“ Žalobce uvádí, že i dle správních orgánů je nejpravděpodobnějším vysvětlením nízkého bodu vzplanutí odebrané motorové nafty příměs benzínu. Příměs pouhého 1 % benzínu do motorové nafty sníží bod vzplanutí nafty o cca 10-20 °C. V čerpadle i v hadici cisternového vozu přitom může být i 30-40 litrů benzínu. Při stočení cca 1000 litrů motorové nafty tak má i příměs relativně malého množství benzínu obrovský vliv na bod vzplanutí motorové nafty. Žalobce uvádí, že se po prvním odhalení nevyhovující motorové nafty žádná z dodavatelských společností (žalobce uvádí, že od roku 2015 odebíral pohonné hmoty pouze od dvou renomovaných dodavatelů: Transcargo Dracar a.s., IČO 26821397, a SILMET Příbram a.s., IČO 26210428) k problému neznala, žalobce přistoupil k úplnému vyčištění nádrže DIESEL 2 a k zúžení počtu dodavatelů pohonných hmot na jediného, kterým byla společnost SILMET. Hned po dalším návozu motorové nafty od této společnosti se však problém znovu opakoval, z čehož žalobce dovozuje, že i v prvním případě souvisel problém s dodávkou motorové nafty od společnosti SILMET. V tomto druhém případě však motorová nafta vykazovala

výrazně vyšší hodnotu bodu vzplanutí oproti prvnímu případu (cca 45,5 °C oproti cca 24,5 °C). Důvodem byla zřejmě skutečnost, že ve druhém případě bylo dodáno větší množství motorové nafty než v prvním případě (cca 7.965 litrů oproti cca 999 litrům [příčemž v tomto prvním případě se před stočením dodávky v nádrži již nacházelo cca 1.500 až 1.600 litrů motorové nafty]). Je proto prakticky jisté, že znehodnocená nafta již byla dodána společností SILMET a je možné, že před návozem motorové nafty na čerpací stanici žalobce navázal pracovník dodavatele benzín, který zůstal v hadici a čerpadle cisternového vozu, což nemohl pracovník žalobce při stáčení motorové nafty do nádrže na čerpací stanici obviněné nijak odhalit. Dle žalobce není vyloučena ani možnost úmyslné kontaminace nafty benzínem, což by mohlo souviset s konkurenčním bojem v oblasti provozování čerpacích stanic. Pro tento závěr svědčí zejména zřejmě smyšlený anonymní podnět žalované k provedení kontroly i informace o kontrolách poskytnuté České televizi.

5. Žalobce dále poukazuje na § 9 odst. 1 písm. b) zákona o pohonných hmotách, který je konstruován na základě principu objektivní odpovědnosti, kdy je provozovatel čerpací stanice odpovědný za prodej nejakostních pohonných hmot, aniž by bylo vyžadováno jeho zavinění. Žalobce tedy nese objektivní odpovědnost, ačkoli učinil vše, co bylo v jeho silách, aby řádně plnil svoje povinnosti, a dodavatel motorové nafty přitom nijak postižen není. Dle názoru žalobce se správní orgán prvního stupně výhradně zaměřuje na kontrolu provozovatelů čerpacích stanic, ačkoliv dle § 7 odst. 2 písm. a) zákona o pohonných hmotách má za úkol kontrolovat i další subjekty. Žalobce (s odkazem na podrobný výčet všech opatření, která doposud učinil – vyčištění a vysušení nádrže, výběr jediného výlučného dodavatele, přítomnost pracovníka při každém návozu pohonných hmot, zabezpečení nádrží, verifikace dopravce, kamerový systém na čerpací stanici a způsob sjednávání každé dodávky pohonných hmot) tvrdí, že učinil vše, co po něm bylo možné spravedlivě požadovat, aby porušení zákona zabránil, a nesouhlasí se závěrem správních orgánů, že nebylo prokázáno naplnění liberačních důvodů dle § 10 odst. 1 zákona o pohonných hmotách, resp. že se jedná o základní požadavky k zabezpečení řádného provozu čerpací stanice, čímž došlo k omezení jeho práva na svobodné podnikání dle čl. 26 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Žalobce trvá na tom, že jeho výše popsání technická a organizační opatření jdou nad rámec běžné obchodní praxe uplatňované na trhu veřejného prodeje pohonných hmot. Dle žalobce by proto bylo nemravné, kdyby přes všechna svá opatření měl nést odpovědnost za předmětný skutek.
6. S ohledem na existenci liberačních důvodů je žalobce přesvědčen, že neměl být uznán vinným ze spáchání přestupku a tedy mu neměla být uložena žádná sankce. Pokud by krajský soud přesto dospěl k opačnému závěru o odpovědnosti žalobce za přestupek kladený mu za vinu, je žalobce přesvědčen, že mu měla být uložena jen symbolická pokuta maximálně v řádu jednotek tisíc korun. Žalobce je přesvědčen, že při stanovení výše pokuty měli žalovaný a správní orgán prvního stupně vzít v potaz všechna opatření zachovávaná žalobcem a skutkové okolnosti případu popsané výše. Vedle toho měli přihlédnout ještě k dalším rozhodným skutečnostem. Polehčující okolnosti, ke kterým musí správní orgán při stanovení výše pokuty přihlédnout, stanoví § 39 zákona o přestupcích; v tomto ustanovení je uveden pouze demonstrativní výčet, správní orgán je povinen přihlédnout i k jiným namítaným polehčujícím okolnostem.
7. Žalobci byla uložena pokuta ve výši 200 000 Kč a kromě toho žalobce vynaložil další náklady na vysušení a vyčištění nádrže s kontaminovanou naftou, v důsledku čehož žalobce vynaložil nebo vynaloží celkovou částku převyšující zisk za celý rok provozování

BČS Branišovice, přičemž tento dopad je ještě umocněn značným odlivem zákazníků a poklesem tržeb způsobeným dopady pandemie koronaviru a poškozením reputace žalobce v důsledku negativních reportáží České televize. Správní orgány proto měly při výměře případné pokuty v souladu s § 2 odst. 1 správního řádu přihlédnout k hrozícím negativním dopadům uložené pokuty, která měla extrémně závažné dopady na hospodářskou situaci žalobce a jeho zaměstnanců v době, kdy naopak vláda prostřednictvím různých podpůrných programů deklaruje snahu hospodářský stav země stabilizovat a podporovat podnikatele v jejich snahách o překonání současné složité situace. Správní orgány nicméně při stanovení výše pokuty, která vysoce přesahovala skutečný roční zisk žalobce, nepřihlédly k jejímu potenciálně likvidačnímu charakteru.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě a replika žalobce

8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvádí, že žalobce v žalobě předestřel v podstatě totožnou argumentaci jako v podaném odvolání, přičemž žalovaný má za to, že se s ní v žalobou napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal. Ostatní tvrzení pak považuje za okolnosti (např. reportáž české televize) jdoucí nad rámec projednávané věci. Pokud jde o námitku stran nesprávného posouzení existence liberačních důvodů, žalovaný setrvává na svém názoru (viz str. 7 rozhodnutí), že žalobcem předestřená opatření nepostačovala k tomu, aby zabránil porušení povinnosti dle § 3 odst. 1 zákona o pohonných hmotách. Stejně tak má žalovaná za nedůvodnou námitku žalobce stran zpochybňující přiměřenost a samotnou výši uložené pokuty, neboť sice jako přítěžující okolnost byla zohledněna recidiva žalobce, přesto byly zohledněny i další žalobcem tvrzené okolnosti, což v konečném důsledku vedlo ke snížení její výše o 20 000 Kč oproti příkazu, přičemž její výše odpovídá spodní hranici zákonem stanovené sazby.
9. Žalobce v replice k vyjádření žalovaného setrvává na své žalobní argumentaci. Nadto doplňuje, že jelikož nabyl podezření, že motorovou naftu mohl někdo úmyslně znehodnotit, podal trestní oznámení na neznámého pachatele. Policie po provedeném šetření došla k závěru, že mohlo dojít k trestnému činu, a proto podle § 158 odst. 3 trestního řádu zahájila úkony trestního řízení. Jelikož se dosud nepodařilo ustanovit konkrétní osobu, proti které by mohlo být vedeno trestní stíhání, policie po provedeném šetření věc odložila podle § 159a odst. 5 trestního řádu. Z toho tedy vyplývá, že ke kontaminaci předmětné motorové nafty mohlo dojít v důsledku trestného činu třetí osoby. Něčemu takovému však žalobce – přes všechna svá zachovávaná opatření – stěží mohl zabránit. Vzhledem k tomu je dle názoru žalobce nepřípustné, aby žalobce – jakožto oběť možného trestného činu – byl ještě sankcionován citelnou pokutou ze strany správních orgánů.

IV. Posouzení věci soudem

10. Krajský soud přezkoumal, za splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, včetně řízení předcházející jejich vydání, a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná** (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
11. Jak již bylo rekapitulováno, žalobce byl shledán vinným ze spáchání přestupku dle § 9 odst. 1 písm. b) zákona o pohonných hmotách, dle něhož se „*právnícká nebo podnikající fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že ... b) prodá nebo vydá pohonnou hmotu, která*

nesplňuje požadavky na pohonné hmoty podle § 3 odst. 1“. Dle odkazovaného § 3 odst. 1 zákona o pohonných hmotách platí, že „*pohonné hmoty, s výjimkou elektřiny, lze prodávat nebo vydávat, pouze pokud splňují požadavky na jejich jakost a složení stanovené prováděcím právním předpisem, zvláštními právními předpisy a českými technickými normami.*“ K povaze odpovědnosti za přestupek podle § 9 odst. 1 zákona o pohonných hmotách žalobce správně uvedl, že se jedná o odpovědnost objektivní, jež nevyžaduje prokázání zavinění. Na žalobcovu odpovědnost za přestupek tudíž nemůže mít vliv tvrzení, že ke kontaminaci mohlo dojít na straně dodavatele. Jak Nejvyšší správní soud uvedl v rozsudku ze dne 9. 2. 2011, čj. 1 As 112/2010-52, je tomu tak „*z praktických důvodů. Zjišťování a dokazování zavinění v situacích, kdy porušení povinností je často výsledkem činnosti řady jednotlivců, tak jak to ostatně zmiňuje i sama stěžovatelka, by totiž bylo velmi obtížné a zdlouhavé. Ve snaze zjednodušit postavení příslušných správních orgánů při ukládání sankcí podnikatelským subjektům je proto právní úprava správních deliktů podle zákona o pohonných hmotách založena na objektivní odpovědnosti (nebo také „odpovědnosti za výsledek“) na rozdíl např. od odpovědnosti podle trestního zákona. [...] Obligatorním znakem skutkové podstaty správního deliktu právnické osoby tedy není zavinění. K vyvození odpovědnosti postačuje samotný fakt porušení nebo nesplnění povinností stanovených zákonem nebo uložených na jejich základě. [...] Této odpovědnosti se subjekt nemůže zprostit odkazem na smluvní ujednání či odkazem na porušení povinnosti ze strany smluvního partnera.*“ Správní orgány tudíž správně uzavřely, že podmínky odpovědnosti byly u žalobce naplněny už tím, že prodával motorovou naftu, jež nesplňovala podmínky stanovené v § 3 odst. 1 zákona o pohonných hmotách.

12. Objektivní odpovědnosti za správní delikt se však žalobce mohl zprostit při splnění podmínky stanovené § 10 odst. 1 zákona o pohonných hmotách, podle něhož „*právnická osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení povinnosti zabránila.*“ Podstatu nyní projednávané věci právě tvoří nesouhlasná polemika žalobce se závěry žalovaného (a správního orgánu prvního stupně) při posouzení otázky naplnění liberačních důvodů dle § 10 odst. 1 zákona o pohonných hmotách, kdy opatření přijatá žalobcem k zajištění dostatečné kvality pohonných hmot nesprávně vyhodnotili jako nedostatečná. Naopak žalobce je přesvědčen, že právním orgánům jasně doložil, že vynaložil veškeré úsilí, které po něm bylo možno požadovat, aby porušení povinnosti dle § 3 odst. 1 zákona o pohonných hmotách zabránil.
13. Krajský soud předně uvádí, že z obsahu žaloby i obsahu správního spisu vyplývá, že žalobní námitky jsou do značné míry obsahově i formulačně totožné s námitkami, které žalobce předestřel ve svém odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, přitom platí: „*Je-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil.*“ Krajský soud má za to, že žalovaný se s uvedenými námitkami dostatečným způsobem vypořádal, přičemž se s jeho závěry, podrobně předestřenými v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, ztotožňuje.
14. K podmínkám liberace podle § 10 odst. 1 zákona o pohonných hmotách se Nejvyšší správní soud již v minulosti vyjádřil, a to v rozsudku ze dne 19. 9. 2014, čj. 4 As 123/2014-33, ve kterém uvedl, že (i) důkazní břemeno ohledně liberačních důvodů spočívá na obviněném, nikoliv na správním orgánu; (ii) pro naplnění liberačního důvodu přitom

nepostačuje pouhé spolehnutí se na kontrolu prováděnou dodavatelem; (iii) na uvedeném nic nemění skutečnost, že žádný právní předpis nestanoví prodejcům pohonných hmot provádět kontroly; (iv) roli nehrají ani případné náklady vyžadované pro provádění kontrol za účelem vynaložení „veškerého úsilí“ požadovaného zákonem; přičemž (v) provozovatelé čerpacích stanic mají možnost volby, jaká opatření mají provést k zamezení prodeje závadných pohonných hmot. (obdobně srov. rozsudek ze dne 1. 9. 2016, č. j. 10 As 167/2015-35). Uvedené tak dle krajského soudu do značné míry odpovídá na veškeré žalobcovy námitky týkající se podmínek liberace podle § 10 odst. 1 zákona o pohonných hmotách, neboť žalobce nepředkládá žádné relevantní právní argumenty, jež by svědčily pro přehodnocení názoru správních orgánů.

15. Přestože lze pozitivně hodnotit a kvitovat přístup žalobce, který bezprostředně po provedených kontrolách ze strany správního orgánu prvního stupně ze dne 20. 11. 2019 a ze dne 23. 11. 2019, kde byly u odebraných vzorků žalobcem prodávané nafty z nádrže DIESEL 2 zjištěny nedostatky v podobě existence nižšího bodu vzplanutí, než stanoví technická norma, aktivně prostřednictvím přijatých opatření (čištění a vysoušení nádrže na motorovou naftu DIESEL 2, rozvázání dodavatelské smlouvy se společností Transcargo Dracar a.s., přítomnost dozorujícího zaměstnance atp.) vynaložil určité úsilí, aby tyto nedostatky odstranil, krajský soud má ve shodě s žalovaným za to, že se nejednalo o „veškeré úsilí“, tj. opatření, která by v konečném důsledku zcela zabránila opakovanému výskytu uvedeného nedostatku u žalobcem prodávané nafty z nádrže DIESEL 2. Jak totiž vyplývá ze zjištění učiněných správním orgánem prvního stupně na základě kontroly ze dne 8. 2. 2020, odebraný vzorek (č. 38/30/20/V) opět nevyhovoval technické normě ČSN EN 590+A1:2018, a to ve sledovaném ukazateli jakosti bodu vzplanutí, kdy zjištěná hodnota činila 44,0° C, zatímco příslušnými normami specifikovanými ve výroku napadeného rozhodnutí je stanovena jako minimální hodnota tohoto ukazatele teplota 53,0° C, přičemž žalobce, který takovou pohonnou hmotu (motorovou naftu) prokazatelně prodával, porušil povinnost dle § 3 odst. 1 zákona o pohonných hmotách, čímž tedy naplnil znak skutkové podstaty přestupku dle § 9 odst. 1 písm. b) téhož zákona.
16. Krajský soud má navíc za to, že žalobce si v tomto ohledu ve své argumentaci (předestřené v odvolání i v žalobě) do určité míry protiřečí, jelikož svá tvrzení o naplnění liberačních důvodů ve smyslu § 10 odst. 1 zákona o pohonných hmotách opírá o skutečnosti (přijatá opatření), které ovšem z časového hlediska spadají do doby až po provedené kontrole a zjištěných nedostacích (viz opětovně vyčištění nádrže a rozvázání dodavatelské smlouvy i s druhou společností SILMET Příbram a.s. aj.). Některá další tvrzení pak postrádají relevanci ve vztahu k podstatě nyní projednávané věci (viz tvrzení o konkurenčním boji či tvrzení o úmyslném protiprávním jednání ze strany třetích osob aj.), což ovšem nevylučuje možnost žalobce domáhat se ochrany a škody způsobené v souvislosti s jím tvrzeným protiprávním jednáním třetí osoby jinými právními prostředky.
17. Krajský soud se neztotožňuje ani s druhou stěžejní žalobní námitkou ohledně nesprávného odůvodnění výše uložené pokuty, co do její přiměřenosti, resp. potenciálního likvidačního dopadu do majetkové sféry žalobce. Posouzení této otázky se dle krajského soudu rozpadá do dvou rovin, jež představuje: i) posouzení zákonnosti uložené pokuty a ii) posouzení otázky její přiměřenosti ve vztahu ke konkrétním skutkovým okolnostem daného případu.
18. Ve vztahu k první otázce, týkající se zákonnosti uložené pokuty krajský soud považuje za nezbytné zdůraznit, že z judikatury správních soudů vyplývá, že „ukládání pokut za správní delikty se děje ve sféře volného správního uvážení (diskrečního práva) správního orgánu, tedy

v zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z více možných řešení, které zákon dovoluje. Na rozdíl od posuzování otázek zákonnosti, jimiž se soud musí při posuzování správní věci k žalobní námitce zabývat, je oblast správní diskrece soudní kontrole prakticky uzavřena. Podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkoumání při hodnocení zákonnosti rozhodnutí lze jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení, vybočil-li z nich nebo volné uvážení zneužil. Není však v pravomoci správního soudu, aby vstoupil do role správního orgánu a položil na místo správního uvážení soudcovské a sám rozhodl, jaká pokuta by měla být uložena. To by mohl soud učinit podle § 78 odst. 2 s. ř. s. jen na návrh žalobce, pokud by dospěl k závěru, že pokuta byla správním orgánem uložena ve zjevně nepřiměřené výši.“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2003, č. j. 6 A 96/2000-62, či rozsudek ze dne 20. 12. 2012, č. j. 1 Afs 77/2012-46). Uložení pokuty v mezích zákonných podmínek je tedy součástí posouzení zákonnosti přezkoumávaného správního rozhodnutí (§ 78 odst. 1 s. ř. s.), a proto jsou správní soudy oprávněny hodnotit námitky týkající se nepřiměřenosti výše uložené sankce pouze z hlediska zákonnosti. Z judikatury Nejvyššího správního soudu přitom vyplývá, že „při posuzování zákonnosti uložené sankce správní soud k žalobní námitce přezkoumá, zda správní orgán při stanovení výše sankce zohlednil všechna zákonem stanovená kritéria, zda jeho úvahy o výši pokuty jsou racionální, ucelené, koherentní a v souladu se zásadami logiky, zda správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení nebo jej nezneužil, ale rovněž, zda uložená pokuta není likvidační.“ [srov. např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133, nebo nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 3/02 ze dne 13. 8. 2002 (N 105/27 SbNU 177; 405/2002 Sb.), nebo sp. zn. Pl. ÚS 38/02 ze dne 9. 3. 2004 (N 36/32 SbNU 345; 299/2004 Sb.); oba dostupné na <http://nalus.usoud.cz>]. „Při hodnocení zákonnosti uložené sankce správními soudy není dán soudu prostor pro změnu a nahrazení správního uvážení uvážením soudním, tedy ani prostor pro hodnocení prosté přiměřenosti uložené sankce. Přiměřenost by při posuzování zákonnosti uložené sankce měla význam jediné tehdy, pokud by se správní orgán dopustil některé výše popsané nezákonnosti, v jejímž důsledku by výše uložené sankce neobstála, a byla by takřikajíc nepřiměřená okolnostem projednávaného případu.“ (srov. citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Afs 77/2012-46, nebo rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 18. 12. 2018, č. j. 29 A 250/2016-77).

19. Vázán těmito východisky krajský soud k bodu i) konstatuje, že uložená pokuta ve výši 80 000 Kč z hlediska „prosté“ zákonnosti ob stojí. Žalovaný se totiž pohyboval v rámci zákonného rozpětí stanoveného v § 9 odst. 14 písm. b) zákona o pohonných hmotách, dle něhož „za správní delikt se uloží pokuta do ... b) 5 000 000 Kč, jde-li o správní delikt podle odstavce 1 písm. b) ...“.
20. Krajský soud má rovněž za to, že správní orgány pokutu také přezkoumatelným, uceleným a koherentním způsobem odůvodnily a dostatečně se zabývaly všemi aspekty ve vztahu k otázce pod bodem ii). Zejména z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je zřejmé, že orgán prvního stupně při určování druhu a výše správního trestu posoudil všechny do úvahy připadající přítěžující (opakované porušení povinnosti ze strany žalobce) i polehčující okolnosti, a rovněž tak v souladu s § 10 odst. 2 zákona o pohonných hmotách přihlédl k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, a pokutu poté stanovil v odpovídající výši, což následně žalovaný aproboval. Ostatně námitkám ohledně ekonomické situace žalobce způsobené v důsledku opatření vyhlášených po dobu pandemie viru COVID 19 správní orgány zčásti vyhověly, jelikož přistoupily ke snížení pokuty oproti zrušenému příkazu o 20 000 Kč.

21. Totéž lze konstatovat i ve vztahu k námitce žalobce ohledně možného likvidačního následku uložené pokuty, kdy se správní orgány zabývaly majetkovými poměry žalobce, přičemž dospěly k závěru, že pokuta ve stanovené výši likvidační není, s čímž se krajský soud ztotožňuje. Žalobce v této souvislosti nadto předkládá tvrzení, která rovněž postrádají relevanci ve vztahu k této otázce, kdy měly správní orgány zohlednit i důsledky v podobě poškození obchodního jména žalobce a v důsledku toho i jeho ztrátu výdělku. Tyto následky ovšem primárně vyvolal sám žalobce, a to právě spácháním předmětného přestupku. Pro úplnost je třeba dodat, že uvedený závěr se neocitá v rozporu s důvody, na jejichž základě krajský soud usnesením ze dne 26. 1. 2021, č. j. 29 A 210/2020-44, přiznal podané žalobě odkladný účinek ve smyslu § 73 s. ř. s., neboť zde krajský soud posuzoval možné dopady do právní a majetkové sféry žalobce spojené se splněním jeho povinností okamžitě uhradit uloženou pokutu.

V. Závěr a náklady řízení

22. Krajský soud proto na základě výše uvedeného žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
23. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta) a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, protože mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal. Nadto žalovaný náhradu nákladů řízení ani nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 29. dubna 2022

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu